

pitel muže se tu již rozhodnouti, zda chce doložku přijmouti, či odmítnouti, i když zboží v době doručení faktury mu ještě ani zasláno nebylo, ať již má prodávající pro neodeslání zboží duvod jakýkoliv. V tomto případě první soud zjistil, že faktury, o něž jde, byly opatřeny doložkou »splatno v L., žalovatelnost v D.«, že faktury žalovaným po dojití nebyly pozastaveny co do vymíněného místa splatnosti a žalovatelnosti, a že žalovaný v době, kdy faktury obdržel, provozoval obchodní živnost. Nečinil-li tedy žalovaný proti fakturám, včas mu doručeným, námitek, pokud šlo o doložku splatnosti a žalovatelnosti, bylo jich přijetím sudiště ve fakturách uvedené právoplatně založeno, třebaš dle trhov  smlouvy bylo odeslání zboží činn  závisl  na dřívějším zaplacení kupní ceny.

Čís. 1913.

V řízení rozvrhov  po vnucen  dražbě nemovitosti nemůže soud posuzovati správnost vyměření a výši poplatků z převodu. I zkr cen  převodní poplatek požívá výsadního pořadí.

(Rozh. ze dne 11. řřjna 1922, R I 1094/22.)

K rozvrhu v t  zku vnucen  dražby nemovitosti p hl sil bern  řád ve výsadním pořadí převodní poplatek 1200 K a zkr cen  převodní poplatek 525 K. Knihovn  v řitel  podali odpor proti řádnému převodnímu poplatku, pokud p sahoval 750 K, proti zkrácenému převodnímu poplatku pak vůbec, tvrd ce v onom směru, že převodní poplatek nemůže vzhledem k ceně nemovitosti  init  více než 750 K, v druh m směru pak, že zkr cen  poplatek nepožívá výsadního pořadí. Exekun n  soud p řiznal ve výsadním pořadí pouze 750 K, rekursní soud pak ku st řnosti finan n  prokuratury cel  ř dn  převodní poplatek i zkr cen  převodní poplatek. Důvody: Zam tnut  návrhu berního řádu na p ř k z n  převodního poplatku 1200 Kč co do částky, p sahuj c  750 Kč, a na p ř k z n  p řhl šen ho zkráceného převodního poplatku 525 Kč nestalo se právem. Soud prv  stolice odůvodnil zamítající rozhodnutí ohledně převodního poplatku, p sahuj c ho 750 Kč, předpisem § 210 ex. ř., kter  stanoví závazek p řhl šuj c ho, doložit  p řhl šku listinami, když n n  závazek patrn m z knihy pozemkov . Soud rekursní sice sd l  z sadn  stanovisko, že i ř ady ve ejn , vymáhající ve ejn  d vky, nejsou vy naty z p řk zu § 210 ex. ř. přes to však nesd l  právního názoru prvého soudu proto, že odpor knihovn ch účastníků nevyt k  nedostatek listinného dokladu, nýbrž pouze ohra uje se proti výši p řhl šen ho poplatku, kter  prý nemůže  init  více než 750 Kč. Odpor z tohoto důvodu nemohl rekursní soud uznati od vodn n m, pon v d  dle § 6 poplatkového zákona nep ř slu  vůbec soudu zkoumati správnost výměry. Pon v d  p řhl ška byla podána včas po rozumu § 172 poslední odstavec ex. ř. a podle p řhl šky jedná se o převodní poplatek z trhov  smlouvy ze dne 13. září 1920, kterou koupili vydraženou nemovitost nyn j  dlužníci, poplatek tento je p esn   iseln  udán penízem 1200 Kč, n n  z konn  překážky, aby se nep ř k zal tento cel  p řhl šen  poplatek z převodu nemovitosti vydra en , kdy t  mu dle § 72. popl. zák. p ř slu  právo v sadn . Proto byl odpor knihovn ch účastníků zamítnut jako bezd vodn  a p ř k z n cel  p řhl šen  převodní poplatek v pořadí v -

sadním. Pokud se týče přihlášeného zkráceného poplatku převodního 525 Kč, který je také knihovně zaznamenán na nemovitosti, dlužno tento zkrácený poplatek pokládati za součást řádného poplatku převodního. Výnos ministerstva financí ze dne 26. května 1857, čís. 11.858 vylučuje z výsadnosti pouze poplatek, zvýšený cestou trestní, nikoli však poplatek pouze zkrácený, takže soud první stolice i v tomto směru nesprávně posoudil právně podstatu tohoto přihlášeného poplatku. Že poplatek tento není doložen v listině, jest samozřejmé, neboť nebyl dosud předepsán, a ustanovení § 210 ex. ř. na tento případ nelze použiti, ostatně byl i tento poplatek přihlášen po rozumu § 172 ex. ř. a jest z knihy pozemkové patrný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím stížnostem knihovních věřitelů.

Důvody:

Z protokolu o rozvrhu nejvyššího podání lze seznati, že knihovní věřitelé Bedřich K. a Dr. František V. vznesli proti přihlášce berního úřadu (č. ř. 8) odpor jednak co do výše řádného převodního poplatku přihlášeného částkou 1200 K, pokud přesahuje 750 K, jednak co do příkázání zkráceného převodního poplatku, účtovaného částkou 520 Kč, odvodnivše odpor v ten rozum, že převodní poplatek z kupní ceny 15.000 Kč nemůže činiti více než 750 Kč a že tak zvaný zkrácený poplatek nepoživá výsadního pořadí. Dle § 234 ex. ř. lze však hleděti v řízení rekursním jen k těm důvodům, které byly uplatňovány při odporu v rozvrhovém řízení. Z uvedeného plyne, že stěžovatelé, pokud jde o základní poplatek z převodu, odporovali jen jeho výši (§ 213 ex. ř.) a exekuční soud také odporu jejich vyhověl, přiznav bernímu úřadu jen část poplatku t. j. 750 Kč. Leč dle § 9 zákona ze dne 18. června 1901, čís. 74 ř. zák. není přípustno v soudním řízení posuzovati správnost vyměření a výši poplatků z převodu, poněvadž tato jest výlučně vyhrazena úřadům finančním. (Srovnej též § 6 popl. zák. ze dne 9. února 1850, čís. 40 ř. zák.). Měl tedy exekuční soud řídit se přihláškou berního úřadu, kteráž co do povahy poplatku, jeho výše a vzniku z tržové smlouvy ze dne 13. září 1920 a tedy i, pokud jde o posouzení otázky přednostního práva, byla úplně jasnou, a také jí v tomto směru nebylo stěžovateli odporováno. Pakliže však exekuční soudce vyhověl odporům stěžovatelů, vzneseným jen proti výši poplatku a přikázal ve výsadním pořadí bernímu úřadu toliko část jeho 750 K, právem rekursní soud ku stížnosti finanční prokuratury změnil toto usnesení a přiznal bernímu úřadu v pořadí výsadním také zbytek účtovaného převodního poplatku v částce 450 Kč, poukávav správně k tomu, že přihláška berního úřadu byla ve smyslu ustanovení § 172, odstavce druhý ex. ř. podána včas, to jest před dražbou, čímž berní úřad pro tento převodní poplatek zajistil si přednostní pořadí, a že stěžovateli při rozvrhovém roku nebyl vznesen odpor proti příkázání tohoto převodního poplatku z důvodu, že poplatek není listinou doložen. Nelze proto k tomuto důvodu, teprve v řízení rekursním uplatňovanému, vůbec hleděti, jak již shora bylo zdůrazněno. Jsou proto dovolací stížnosti v tomto směru bezdůvodnými. Leč ani, pokud jde o tak zvaný zkrácený převodní poplatek, nelze stížnosti

JUDra Františka V-a přisvědčiti, neboť tato zjevně snaží se zatemnit první povahu tohoto poplatku, který jako doplněk tržové ceny dle § 72 popl. zák. vázne na realitě a požívá výsadního pořadí. V přihlášce berního úřadu jest tento zkrácený poplatek účtován částkou 525 Kč a ukázáno také k tomu, že jest knihovně zajištěn. Neprávem tedy snaží se stěžovatel povahu tohoto zkráceného poplatku převodního zaměnit a ztožnit jej s tak zvaným z v ý š e n ý m p o p l a t k e m, který, má povahu pokuty, nepožívá ovšem výsadního pořadí na realitě. Přednostní zástavní právo převodního poplatku nemusí býti doloženo listinami, jak se stěžovatel domnívá, neboť se zakládá na zákonném ustanovení. Byly-li tedy jak řádný poplatek převodní 1200 Kč, tak i zkrácený poplatek z převodu 525 Kč v přihlášce výše zmíněným způsobem náležitě vysvětleny,

když správnost vyměření nepřisluší soudu vůbec zkoumati — nebylo důvodu pochybovati o jich platnosti, ani způsoblosti, aby byly přikázány k zaplacení ve výsadním pořadí z výtěžku reality, jejímž převodem vznikly, když dle § 72 popl. zák. přísluší jini na tomto předmětu převodu zákonné přednostní právo zástavní.

Čís. 1914.

Právní moc rozsudku vztahuje se jen k žalobnímu nároku, nikoli též k právnímu poměru, z něhož žalobní nárok byl vyvozen, s nímž však soud zabýval se jen v důvodech.

(Rozh. ze dne 11. října 1922, R I 1215/22.)

Nynější žalobou domáhal se žalobce, by bylo určeno, že žalovaným nepřisluší proti němu nárok na náhradu nákladu vynaloženého na krytí dávek z výměnku, zjištěného pro manžele B-ovy na usedlosti č. p. 76 a na pozemcích od usedlosti té odprodaných. Žalovaní vznesli námitku rozepře právoplatně rozsouzené, ježto žalobám, jimiž vymáhali na žalobci náhradu peníze zaplaceného v úhradu výměnku manželů B-ových, bylo právoplatně vyhověno. Soud první stolice vyhověl námitce rozsouzené rozepře a odmítl žalobu. Důvody: Na základě spisů o dřívějších sporech došel soud k přesvědčení, že soudy, rozhodující o žalobách, podaných nynějšími žalovanými na nynějšího žalobce na plnění, musily také rozhodovati o poměru, o kterém rozhodnutí se domáhá žalobce touto žalobou určovací. V oněch žalobách totiž domáhali se nynější žalovaní, by jim žalobce nahradil rozdíl mezi cenou naturálních dávek, kterou zaplatili B-ovým na základě rozsudku ze dne 25. června 1920, a mezi příspěvky, kterými dle úmluv se žalobcem tu měli přispívati na vybavení onoho výměnku. Při rozhodování o těchto nárocích musily se soudy zabývati otázkou, je-li žalobce povinen hraditi žalovaným zvýšený náklad na krytí dávek z výměnku pro manžele B-ovy zjištěného na usedlosti č. p. 76 a na pozemcích od usedlosti té odprodaných, z rozsudků dřívějších, pokud se týče z jich důvodů plyne, že se též touto otázkou zabývaly, a uznávše, že žalobce, tehdejší žalovaný, jest k tomu povinen, žalobám vyhověly. Jde tu tedy o věc právoplatně rozsouzenou a nemůže se žalobce zápornou žalobou určovací domáhati výroku opačného o věci, již právoplatně rozsouzené. R e k u r s n í s o u d zamítl ná-